

Sygn. akt: I C 556/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	sekretarz Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lipca 2018 r. w Szczytnie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K.

przeciwko R. P.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 556/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 4 lipca 2018 r.

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. P. na swoją rzecz kwoty 2.111,08 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że pozwanego i (...) Spółkę Akcyjną w W. łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na dochodzoną kwotę składają się abonament w kwocie 279,12 złotych, 700 złotych tytułem odszkodowania za niedotrzymanie warunków promocji, 100 złotych tytułem kary umownej za brak zwrotu sprzętu, oraz 620 złotych tytułem noty wystawianej w przypadku braku zwrotu sprzętu.

Strona pozwana, choć odpis pozwu i zawiadomienie o terminie wyznaczonym na rozprawę zostały jej skutecznie doręczone, nie stawiła się, nie domagała się rozpoznania sprawy w jej nieobecności, ani też nie zajęła stanowiska w sprawie ustnie lub na piśmie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 listopada 2011 r. roku R. P. zawarł z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przy zawieraniu tej umowy pozwanemu został przekazany dekodery cyfrowy i karta, przy czym (...) Spółka Akcyjna w W. zastrzegła przysługujące jej do tych przedmiotów prawo własności. Wraz ze wskazaną umową R. P. zawarł aneks promocyjny z tego samego dnia.

(dowód: umowa o abonament, k. 26, aneks promocyjny, k. 27)

Powyższa umowa została przez strony rozwiązana za porozumieniem, przy jednoczesnym zawarciu kolejnej umowy o świadczenie usług z dnia 31 stycznia 2014 r.

(dowód: umowa o świadczenie usług, k. 25, porozumienie o rozwiązaniu umowy, k. 25v)

W dniu 12 listopada 2014 r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła notę księgową, w ramach której R. P. naliczono karę umowną za niedotrzymanie warunków promocji w kwocie 700 złotych, płatną w terminie do dnia 30 listopada 2014 r.

W dniu 3 października 2014 r. na indywidualnym koncie R. P. odnotowano zaległość w postaci opłat abonamentowych za okres do 18 października 2014 r. oraz 3 sierpnia 2014 r., w łącznej kwocie 282,78 złotych.

(dowód: wydruk salda, k. 29)

W dniu 26 stycznia 2016 r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła notę księgową, w ramach której R. P. naliczono karę za brak zwrotu sprzętu: B.+ /HD i dwóch kart dekodujących, w kwocie 620 złotych, płatnej do dnia 19 lutego 2016 r.

(dowód: nota księgowa z 26.01.2016 r., k. 28)

W dniu 20 czerwca 2017 r. (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła umowę sprzedaży wierzytelności z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym w K.. Zgodnie z § 5 pkt 5 tej umowy, prawa (...) S.A. w W. miały ulec przeniesieniu na kupującego z chwilą uiszczenia przez kupującego ceny sprzedaży wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności, k. 17-18)

W dniu 23 czerwca 2017 r. powód przelał na rachunek bankowy (...) Spółki Akcyjnej nieustaloną kwotę tytułem ceny pakietu wierzytelności nabywanego na podstawie umowy z dnia 20 czerwca 2017 r.

(dowód: potwierdzenie przelewu, k. 20)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Treść art. 339 § 2 k.p.c. upoważnia Sąd do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie Sąd powziął wątpliwości dotyczące dojścia przelewu wierzytelności do skutku, jak również co do wysokości opłat ujętych w notach księgowych dołączonych do pozwu. Stąd niniejszą sprawę należało rozstrzygnąć z odwołaniem do ogólnych reguł dotyczących ciężaru dowodu.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Choć powód przedłożył odpis umowy przelewu wierzytelności, nie wynika z niej treść wszystkich przedmiotowo istotnych postanowień, w tym ceny sprzedaży. Zwrócić należy uwagę, że od zapłaty ceny wierzytelności strony uzależniły powstanie skutków umowy. Na okoliczność zapłaty ceny powód przedłożył potwierdzenie przelewu, które nie zawiera jednak wskazania kwoty, jaka miała zostać przelana na rachunek bankowy cedenta.

Ocena faktu skuteczności cesji wierzytelności należy do sfery prawa materialnego, a okoliczność ta musi być każdorazowo oceniana przez Sąd z urzędu. Skutki prawne omawianej czynności prawnej z woli stron zostały uzależnione od zaistnienia zdarzenia przyszłego i niepewnego w rozumieniu art. 89 k.c. Takiej oceny nie wyłącza

okoliczność, że zapłata ceny stanowi spełnienie świadczenia obciążającego drugą stronę umowy. Art. 89 k.c. nie wyłącza bowiem dopuszczalności potraktowania jako warunku świadczenia jednej ze stron, choćby jego spełnienie było w pełni zależne od jej woli. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który stwierdził m. in., że dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia (postanowienie SN z dnia 22 marca 2013 roku, III CZP 85/12, 7 sędziów, OSNC 2013/11/132).

W związku z tym, że opisany wyżej warunek miał charakter zawiązujący, to na powódzie, jako wywodzącym z faktu zawarcia umowy przelewu skutków prawne (art. 6 k.c.), spoczywał ciężar udowodnienia, że warunek ten został spełniony. Powód nie przedstawił jednak na tę okoliczność miarodajnego dowodu, wobec czego ponosi on negatywne skutki swych zaniedbań w sferze aktywności procesowej.

Na marginesie podnieść należy, że powód nie wykazał zasadności obciążenia pozwanego wszystkimi opłatami naliczonymi przez swego poprzednika prawnego.

Roszczenie poprzednika powoda w zakresie kar umownych za zerwanie umowy i not za brak zwrotu sprzętu nie zostało udowodnione. Powód nie wskazał, na podstawie jakich zapisów regulaminu bądź umowy wskazane opłaty zostały naliczone. Należy zauważyć, że z ust. 13 rozdziału VIII regulaminu wynika, że w razie niezwrócenia przez abonenta udostępnionych dekodera lub karty dekodującej, abonent będzie zobowiązany do uiszczenia kary w wysokości określonej w cenniku. Cennik nie został złożony, nie powołano się na niego w treści pozwu, brak więc jakichkolwiek podstaw do zweryfikowania, czy żądana kwota należy się pozwanemu.

Jeżeli zaś chodzi o kwotę dochodzoną tytułem zerwania przez pozwanego warunków promocji, rozdział XII regulaminu przewiduje mechanizm naliczenia kary za zerwanie umowy, uzależniając wysokość kary od wysokości przyznanej świadczeniobiorcy ulgi. W art. 5 pkt 1 aneksu promocyjnego (k. 27) przewidziany został obowiązek zapłaty kary umownej w kwocie 299 złotych z tytułu zerwania warunków promocji. Wskazany aneks dotyczy jednak umowy z dnia 10 listopada 2011 roku, która została rozwiązana za porozumieniem stron, wobec czego naliczenie jakiegokolwiek kary z tego tytułu nie może być zasadne.

Zwraca przy tym uwagę, że żaden ze złożonych dokumentów nie wskazuje na złożenie przez którąkolwiek ze stron oświadczenia, na podstawie którego umowa o świadczenie usług z 2014 r. uległaby rozwiązaniu.

W tych okolicznościach powództwo, z uwagi na brak wykazania okoliczności faktycznych stanowiących jego podstawę, podlegało oddaleniu na podstawie art. 6 k.c. i art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.

Ubocznie należy wskazać na zmianę stanu prawnego, która nie mogła mieć co prawda wpływu na treść wyroku (wydanego przed datą wejścia nowych przepisów w życie), jednakże z uwagi na brzmienie przepisów intertemporalnych ma ona fundamentalne znaczenie dla niniejszej sprawy. Zmiana ta została dokonana na mocy ustawy z 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1104), która weszła w życie w dniu 9 lipca 2018 roku.

Stosownie do treści art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg tak liczonego terminu przedawnienia rozpoczyna się z kolei, jak stanowi o tym art. 120 § 1 k.c., od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zgodnie z treścią dodanego przez art. 1 pkt 1 cytowanej ustawy przepisu art. 117 § 2¹ k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Stosownie do treści art. 5 ust. 1, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w

brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (art. 5 ust. 4 ustawy).

Mając na uwadze daty wymagalności wskazane w pozwie (31.10.2014 r., 12.11.2014 r., 30.12.2014 r.), przy jednoczesnym braku wskazania na jakiegokolwiek okoliczności powodujące zawieszenie lub przerwę biegu przedawnienia, należy uznać że roszczenie dochodzone pozwem w niniejszej sprawie, co do kwoty 1.079 złotych (a zatem poza hipotetycznym zobowiązaniem wynikającym z noty za brak zwrotu sprzętu z 26 stycznia 2016r.), uległy przedawnieniu. Mając na uwadze, że roszczenie to wynika z działalności gospodarczej poprzednika powoda, uległo ono przedawnieniu z upływem 3 lat od daty wymagalności, najpóźniej z dniem 30 grudnia 2017 roku (a zatem przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie). Wobec tego na podstawie powołanego art. 5 ust. 4 ustawy z 13 kwietnia 2018 oraz art. 117 § 2¹ k.c. doszło do przedawnienia roszczenia, a strona pozwana nie musi podnosić w tym zakresie żadnego zarzutu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)